

Kisróka engedelmesen odébb szaladt. A szeme sarkából Margit nénire sandított, de szerencsére az óvó néni már mással volt elfoglalva: a Ricsi meg a Renátó ütötték egymást szokás szerint. Végre nyugta lesz egy kicsit. Bekuporodott a vászonzházikóba, és az oldalára feküdt. Szabina bekukkantott az ajtón, ám Kisróka rávicsorgott, rámorgott, erre békén hagyta. A gyerekek tudták már, nem jó Kisrókával kikezdeni.

Kisróka némán feküdt a vászonzházikó fülledt homályában. Az erdőre gondolt, az ilatösvények sűrű labirintusára, a horhosra, alján a korhadó levelekkel telt, saras medrű, gombaízű patakkal, aztán a végtelen, fényes mezőre az erdő szélén, a magas, menta- és egérszagú, szélben zizegő fűre, a hangokra, amelyek a kinti világot oly tömörenzamatatosan telítölik. Jó mélyre süppedt már álmában, mikor hallotta Margit néni éles hangját és tapsát:

– Mindenki idejön. Üljetek a földre. Te is, Renátó! Ül már le, vagy én ültetek le! Julcsi hol van megint?

Kisróka elősomfordált rejtekéből, és leült a hátsó sorba. Úgysem fog verset tanulni. Nem és nem. Hagyják őt békén.

– Gyerekek – emelte hangját és mutatóujját még magasabbra Margit néni –, ma egy nagyon szép verset tanulunk. Renátó is figyel! Weöres Sándor írta. Az a címe, hogy Haragosi. Előbb elmondom az egészet, aztán majd lassan megtanuljuk együtt. – Margit néni mókás arccal, kezét összeütögetve skandálta a verset előbb elejétől végig, azután soronként kezdte újra. – Mindenki mondja: – Fut, robog a kicsi kocsi – Julcsi, te is mondd! Figyellek ám!

Kisróka kénytelen-kelletlen mondta: – Futro-boga-kicsikocsi-rajtaü-laharagosi-din-don-diridongó – nem értette ugyan, de mondta, mert nem tehetett mást, hiszen Margit néni mosolygósan fenyegető tekintete folyamatosan rajta függött. És ahogy ismételtette a fakutyák és Haragosi rettenetes és zavaros történetét, érezte, hogy nadrágján alul nagy és rémületes, meleg folt terjed, egyre lejjebb és lejjebb, sötét szégyennel és a bosszú gyönyörűségével töltve el ketrecében vinnyogva őrzöngő, halálra ítélt rókalelkecskéjét.

Babiczky Tibor

MOZAIK

Tomaji Attilának

Az életünk alatt kincs hever.
A kereskedők mind a
boltok ajtajában állnak.
A kézműves kilép a
küszöbére, s dudorászva
ámul a nyirkos égen.

Összeszorul a szívem a
gondolatra: nyomot se
hagyva, minden a világon
elmúlik egyszer. De
most még tavasz jön.
S magamat látom:

nagy gyerekszemekkel
állok egy templomsárga
ház előtt. Látom a régi
utcát, a szomszéd integet.
Hallom, hogy zsong a
szökőkút. Érzem a bodza szagát.

Ez az otthonom. És újra
elcsodálkozom, hogy a
boldogság milyen
bonyolult, és hogy
mindenre hasonlít, csak
a boldogságra nem.

Beck Tamás

EGY FÉLSÜKET MONOLÓGJA

Bár térlátásom és időérzésem tökéletes (hogy a vakoknak mi az, ami tökéletes, az kérdés; talán a térérzékük és időlátásuk), csupán a bal fülemmel hallok, és olvastam, hogy az ellenkező agyfélteke dolgozik mindig, esetemben tehát a jobb, az érzelmek központja, ami megszítálja észleléseim még tudatom előtt, s a réseken kihullik minden száraz és tényyszerű: a sápadt fényben úszó üzemcsarnokokban vagy kávészagú irodákban eltöltött kora sötét délutánok, mert ősz van, mind gyakrabban úsznak felhők a Nap elé, hogy árnyalják mindennek a jelentését, az eddig amorf idő is órákba rendeződött, s a filmszalagon, ami nyáron még sebesen pörgött a vetítógépben – igaz, hogy Isten híján üres nézőtér előtt –, most ügyetlen kézzel, kockánként keresgéljük az életünk, ám megmaradnak érzéseim, amikor hanyatt dőlök az avarban, mint megbillent

tükörben a világ, és vigasztalom magam, mert amit most fölfalni készül a bulímiás enyészet, azt tavasszal emésztetlen ocsmánysággként okádja ki újra... De vajon ugyanaz a valóság lesz-e majd vagy olcsó utánzat? Műkincset a becsüs – vizsgáljuk szüntelen, és rájövünk: ha Valaki alkotta egyáltalán, süket volt mindkét fülére és kétbalkezes.

HAZATÉRÉS

Nem innen indultam el pár napja,
 hogy dolgvégezetlenül most hazatérjek,
 a napfény kicsit tompább szögben zuhant
 az épületre, s az alkonyat is kelleetlenül,

hosszasan ereszkedett alá, mint egy pazar
 előadás után a színházi függöny
 a nézők tapsától kísérvé. A Rohonci út
 most egy kicsapongó kamasz forgalmas

ondóvezetéke – pangó örökítő –
 anyagát elégedetten szemléli, hiszen
 állati múltját kimetszette magából –
 mindig a Minotauruszhoz vezet,

amelyről csak sejtem, hogy mégsem létezik, holott
 anyám sokszor azzal ijesztgetett
 gyerekkoromban, nehogy világgá menjek.
 Akkoriban mindig csak az első

sarokig jutottam, aztán bömbölve
 rohantam hazáig. Most a tengeren túlról
 jövök, de egy másik évszakot hagytam itt,
 egy másik lakásban egy másféle csöndet,

mint akinek távollétében lecserélték
 az ajtózárvát, bolyongok a ház körül,
 mert nincs rá módom, hogy hazatérjek.